

адекватні покарання за них. Одним із головних завдань залишається забезпечення принципу невідворотності покарання, що полягає у притягненні до кримінальної відповідальності усіх організаторів та активних учасників масових заворушень. Вбачається необхідним підсилення кримінальної відповідальності за масові заворушення та заклики до їх вчинення для певної категорії осіб, наприклад для службових осіб, а також вчинених на виконання злочинного завдання іноземної держави.

Реалізація запропонованих заходів сприятиме підвищенню рівня захищеності громадян, держави і суспільства в цілому, а також відповідального ставлення до громадського порядку і громадської безпеки в державі, зростанню відчуття гідності та захищеності у громадян України.

Список використаної літератури:

1. Конституція України. [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>;
2. Закон України «Про Національну поліцію» [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/580-19/page>;
3. Заросило В. В. Теорія масових заходів та їх вплив на громадську безпеку / В. В. Заросило // Наукові праці МАУП. — 2014. — Вип. 42 (3). — С. 122.
4. Долинний А. В. [Електронний ресурс] Адміністративно-правове забезпечення національною поліцією України публічної безпеки і порядку під час проведення масових заходів / Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук // Київ — 2017. — с. 4., с. 88-89; Режим доступу в Інтернет ресурсі: https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream/123456789/55172/1/diss_Dolynnyi.pdf.

Іщенко Вікторія Олександрівна,
курсант 2 курсу ФПФОДР
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:
Поливанюк Василь Дмитрович,
старший викладач кафедри
тактико-спеціальної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент

ПОЛІЦЕЙСЬКЕ ПІКЛУВАННЯ ЯК ПРЕВЕНТИВНИЙ ПОЛІЦЕЙСЬКИЙ ЗАХІД: СУТНІСТЬ ТА СПРЯМУВАННЯ

Одним з провідних напрямків реформи Національної поліції України, яка практично триває і до сьогоднішнього дня, є суттєві правові зміни та механізм їх впровадження. В рамках нового закону – Закону України «Про національну поліцію», який набув чинності 7 листопада 2015 року, перш за все,

формується ідеологія, основним спрямуванням якої є верховенство права та висока пріоритетність прав та свобод людини і громадянина.

Діяльність органу Національної поліції орієнтовна на суспільство та є наріжним каменем забезпечення безпеки громадян та безперешкодного розвитку демократичної, правової, соціальної держави. Тому, доцільним є розкриття сутності та спрямування поліцейського піклування як превентивного поліцейського заходу.

Актуальність даної тематики підкреслює також те, що вона є достатньо новою серед наукових пошуків, проте дослідженням передуючих положень займалась низка вітчизняних науковців, таких як О.М. Бандурка, Є.О. Безсмертний, Т.О. Коломоєць, В.К. Колпаков, А.Т. Комзюк, В.К. Шкарупа та ін.

У Законі України «Про Національну поліцію» стаття «Поліцейське піклування» з'являється серед превентивних поліцейських заходів. Превентивні поліцейські заходи орієнтовані на недопущення вчинення правопорушень та захист громадської безпеки, мають чітку профілактичну спрямованість.

Відповідно до тлумачного словника української мови, «превентивний» означає «який попереджає що-небудь, запобігає чомусь» [1]. Отже, провідною метою «поліцейського піклування», першочергово, є запобігання правопорушенням, вчиненим неповнолітніми особами віком до 16 років, які залишились без догляду; особами, які підозрюються у втечі з психіатричного закладу чи спеціалізованого лікувального закладу, де вони утримувалися на підставі судового рішення; особами, яка має ознаки вираженого психічного розладу і створює реальну небезпеку оточуючим або собі; особами, які перебувають у публічному місці і внаслідок сп'яніння втратили здатність самотійно пересуватися чи створюють реальну небезпеку оточуючим або собі [2].

Виходячи з вищесказаного, можемо зробити проміжний висновок, що «поліцейське піклування» в нашій державі є основою запобігання адміністративних правопорушень чи злочинів, адже бездіяльність у випадках, передбачених ст. 41, є прямим проявом байдужості до громадян та до попередження злочинів, що є безпосереднім завданням співробітників Національної поліції.

Ключовою метою реформи є, насамперед, фундаментальна зміна відношення суспільства до правоохоронного органу, і основою цієї зміни є налаштування належної взаємодії, зміцнення своєї легітимності та покращення якості власних дій шляхом взаємозв'язку, а також розвитку комунікації між поліцейськими та громадянами.

Піклування з боку поліції свідчить також про формування високого рівня моральності всередині держави, адже така діяльність націлена на взаємодопомогу. Як наслідок, зростає рівень довіри між поліцейськими та населенням, що і є основною метою реформи органів внутрішніх справ.

Таким чином, слід зазначити, що даний превентивний захід є надзвичайно корисним для сучасного становища правоохоронної системи, адже він спрямований як на запобігання правопорушень, так і на налаштування належного контакту та зв'язку між Національною поліцією та громадянами.

Використані джерела:

1. Словник української мови: в 11 томах. — Том 7, 1976. — Стор. 525.
2. Закон України «Про Національну поліцію»: чинне законодавство чинном станом на 26 серпня 2015 року: Офіц. Текст. — К.:Алерта, 2015. — 74 с.

Лопасва Олена Миколаївна,
старший викладач кафедри
тактико-спеціальної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Горелік Дар`я Сергіївна,
курсант 2 курсу факультету підготовки фахівців
для підрозділів кримінальної поліції
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

**ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОГО ПОРЯДКУ ТА БЕЗПЕКИ
НАЦІОНАЛЬНОЮ ПОЛІЦІЄЮ УКРАЇНИ**

На нашу думку питанням забезпечення публічного порядку та безпеки в теперішній час приділяється не досить уваги науковців, оскільки в цьому напрямку наукової діяльності існує не значна кількість наукових праць.

Визначення поняття та особливостей забезпечення публічного порядку та безпеки були предметом дослідження таких вчених, як О.В. Батраченко, Ю.П. Битяк, О.В. Глазова, Є.В. Додін, С.Ю. Жила, А.П. Кармолицький, В.В. Левицька, І.І. Тріска, В.Г. Фатхутдінов та багато інших.

В статті 1 закону України «Про Національну Поліцію» сказано, що Національна поліція України - це центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку.[1, с.3]

В законі використовуються терміни «публічна безпека» і «публічний порядок», але не розкривається їх зміст. В тлумачних словниках термін «публічний» розкривається, як який відбувається в присутності публіки, людей; прилюдний.[2, с.1425]

Поняття «порядок» трактується, як державний, суспільний лад, устрій [2, с.1411]. «Безпека» - це стан, коли кому, чому-небудь ніщо не загрожує [2, с. 561].

На думку В.Г. Фатхутдінова, хоч і пройшла реформа Національної поліції, але поняття «публічний порядок» та «публічна безпека» не стали часто вживаними серед нормативно-правових актів. На його думку, саме через це виникають розбіжності у розумінні, застосуванні та використанні цих понять. [3, с.45].

І.І. Тріска визначає публічний порядок як «публічно-правові відносини, що мають імперативний характер і визначають основи суспільного ладу дер-